

EEN KLEINE FILOSOFIE
VAN GROTE EMOTIES

Leesexemplaar

SASKIA DE COSTER

een kleine
filosofie van
grote emoties

jaloersie

P E L C K M A N S

Alleen maar mama

Leesexemplaar

Leesexemplaar

I

Kan je dat nu geloven, zegt ze luidop maar hij slaapt, vroeger probeerde ze hem op die manier wakker te praten, door te doen alsof ze tegen zichzelf mompelde maar haar volume was drie streepjes hoger gedraaid, ze hoopte dan dat hij wakker zou worden, eigenlijk zette ze alles op alles om hem te wekken met haar stem en dat lukte meestal ook, hij was dan totaal de kluts kwijt en veerde recht, een soldaat die meteen alert was, waar was het oorlog, en dat was het moment waarop zij haar ogen weer sloot en in slaap kon vallen, kan je dat nu geloven, hij wordt niet wakker. Hij slaapt, de bloemen slapen. Ze staat op, ze kan dit niet langer aan. Wie om drie uur 's nachts wakker is heeft te veel, te veel plezier zodat je de tijd vergeten bent of te veel werk zodat het erom gaat tegen de uren aan te duwen of te veel zorgen zodat je de nacht niet doorkomt. Ze heeft te veel zorgen, de slaap weigert om zich erover te ontfermen en haar even een pauze te gunnen. Je eigen kind, kan je dat nu geloven. Emmy.

Ze lag met gebalde vuisten in bed naast hem. Ze had een pilletje genomen. Een heel oud pilletje maar misschien helpt het dan nog beter omdat

het meer ervaring heeft. Het heeft lang kunnen liggen. Ze heeft de pilletjes gekregen van een vriendin die door een echtscheiding is gegaan. Emmy is spoorloos. Ongelofelijk.

Opsporing verzocht, het was een spelletje dat ze met het buurmeisje speelde, een variant op verstoppertje maar het buurmeisje keek altijd door haar vingers heen terwijl Emmy zich verstopte en zo was er geen lol aan, ze maakten meer ruzie dan dat ze elkaar zochten totdat zij als moeder er een einde aan maakte. Nu is Emmy spoorloos, ze kan het niet geloven. Ze wil het niet geloven. Ze heeft een pilletje genomen maar de rust komt niet, haar lichaam breekt vannacht door alle muren heen, behalve door de echte muren, de muren van hun huis. Ze had naar het buffet kunnen gaan dat nog steeds klaarstaat in de keuken en zich daarop werpen maar daarvoor heeft ze te veel verdriet en zorgen en ze kan ervan afblijven, ze kan het, kijk maar, zal ze tegen Emmy zeggen als die opgedoken is, het is niet erg dat je een beetje te laat bent want het buffet staat er nog. Met onze hummus. Niet de doorsneehummus maar de hummus die ze samen ontwikkeld hebben, met veel sesamolie.

Het stadstuintje sluit haar in. Koer, corrigeert hij haar altijd, het is een koer, geen tuin. Ze vraagt het aan haar rozen, haar stem op volume nul, kunnen

jullie het geloven en haar rozen schudden zachtjes hun hoofden in de wind, 's nachts kan het waaien en stormen zonder dat je het merkt, heel plaatselijk, haar rozen kunnen het ook niet geloven.

Wij zijn de rozeneters, mama, heeft Emmy zo vaak gezegd, haar hele leven, als klein ding al. Ding ding ding, dong dong bel me nu toch. Die eerste keer toen ze haar meisje na een ruzie betrapte tussen de struiken met een mond vol rozenblaadjes. Haar hart stroomde over toen ze haar Emmy zo zag eten van de rozen zoals ze dat zelf deed, het was een geheim dat ze nog met niemand had gedeeld. Misschien had Emmy haar ooit eens bezig gezien, misschien zat het in haar lichaam, de behoefte om rozen te eten van tijd tot tijd. Een moeder-dochtergeheim. Iets van hen.

Er waren vriendinnetjes geweest die madeliefblaadjes versnipperden in een potje en dan speelden dat het rijst was, ze verzamelden die in een bokaal en roerden, hmm lekker, rijst. Emmy rolde met haar ogen wanneer ze dat zag. Mama dat is toch geen rijst. Warme lava in haar hart bij de blik die ze uitwisselden. Veertien jaar geleden, ze was zeven en alles begon, ze houdt van mij ze houdt niet van mij.

Wij de rozeneters.

Ze staat in de tuin en eet de roos, de blaadjes scheuren tussen haar tanden en laten hun aroma's los.

De eenentwintigste verjaardag van Emmy had een feest moeten zijn, niets groots maar wel gezellig.

Mama, ik wil geen feest

Je kan dat toch niet doen, geen feest geven

Mama, ik haat verjaren al heel mijn leven, dat weet je toch

Wat zou je willen eten?

Mamaaaa, luister nu toch

Ik luister. Wat wil je eten?

I - k w - i - l g - e - e - n f - e - e - s - t,
spelde Emmy helemaal uit.

Ik ben niet doof, zei ze, wat wil je eten?

Libanees

Zo ging het ieder jaar. Ieder jaar zei Emmy dat ze verjaren haatte, en ieder jaar zei ze het met meer drama. Daaronder zat de niet zo geheime boodschap dat ze rekende op een feest, op een cadeau of een attentie. Zo kenden ze elkaar. In de ontkenning zit de bevestiging, dat weet iedere vrouw. Koren op haar molen. Maar ik heb dat niet gezegd, de woorden zijn er niet, niet letterlijk, de ankers zijn niet uitgeworpen maar andere ankers, de ankers van wat ze niet wil en dan kan de twijfel beginnen.

Ook dit jaar weer, Emmy koos meteen voor Libanees buffet. Hun Libanees buffet. Met hun hummus.

Afspraak om zeven uur, had ze een week geleden gestuurd.

Ik heb nu al honger, had Emmy geantwoord.

Goed zo schatje ik heb veel eten voorzien

Om zeven uur ging de bel. Het was Halina de poetsvrouw die een verjaardagskaartje kwam afgeven voor Emmy. Ze wist dat het feest om zeven uur begon, ze was stipt op tijd.

Emmy is er nog niet, zei Halina. Ze bleef op de stoep staan.

Je weet hoe jonge mensen zijn, antwoordde zij.

Wacht maar, zei Halina, morgen komt er nog een geschenkje, wacht maar. Bert verjaart ook. En weg was ze.

Wacht maar. Het klonk als een dreigement. En wie was Bert? Onheil hing in de lucht, ze had het kunnen weten, Halina was een waarzegster, zij ving de trillingen uit de toekomst op. De slingers leken te beven.

Daar kon Halina de poetsvrouw zelf niets aan doen, zij was de beste poetsvrouw ter wereld en de meest attente ook nog eens. De toekomst kwam haar bezoeken, zij was enkel de boodschapper. Ongelofelijk, nooit vergat Halina een verjaardag, nooit. Ze schoof het kaartje uit de envelop. Op het kaartje danste een feestballon een

meter boven de grond, een metalige gouden ballon in een ijle witte ruimte, er hingen kleurige slierten naast. De ballon zat vast vol helium zodat hij heel traag omlaag zou komen, naar zijn thuis, de grond.

En dan opeens was Emmy niet meer bereikbaar en kwam ze niet opdagen en bleef ze onbereikbaar en ging ze de nacht in zonder bericht, zonder boe of ba, in rook opgegaan.

De berichten bereikten Emmy's telefoon wel maar bleven ongelezen en ze belde en belde maar er gebeurde niets, niets, Emmy nam niet op, opnemen zou alles veranderen, ze zou de liefde van haar kind voelen stromen, de lijnen zouden hersteld zijn, maar het monstertje liet verstek gaan, ze stond daar met messen en vorken in haar hand, ze legde het bestek neer om negen uur, de maat was vol, haar besluit stond vast maar hij zei nee niet de politie bellen, nee, niet doen, het is haar verjaardag, ze zit op café, ze is de tijd uit het oog verloren. Zij wist beter, zij wist dat Emmy geen vrienden had om mee op café te gaan. Hij wist niets, hij wist niets van het monstertje.

Doe nu toch gewoon kalm, zei haar spiegelbeeld tegen haar, dit is belachelijk, Emmy is al groot en wat zijn twee uur vertraging nu, het is tenslotte haar verjaardag, je zou blij moeten zijn voor haar, twee uur is een zucht in een mensenleven.

Een zucht was zij, een mens vol helium, ze hing in de hoogte, de paniek nam haar mee, ze zag alles, de hele plattegrond van rampscenario's die Emmy kon doorlopen, gaande van een pesthumeur over een voedselvergiftiging, een verkrachting, tot een kidnapping en een onthoofding, maar ze eindigden allemaal bij paniek. Was het leven maar een game, zoveel levels en mogelijkheden. Maar Emmy had maar één leven. Dat viel tegen. Vandaar haar paniek. Stel dat je kind geboren werd met tien levens, dan zat je safe. Geen enkele kopzorg; neem een overdosis, spring van de hoogste brug, laat je verkrachten, het volgende leven wacht al.

Kan je dat nu geloven, zei ze.

Wat?

Ze is spoorloos

Emmy wordt eindelijk een normale studente, zei hij, dat is toch wat je wil

Er klopt iets niet, zei ze

Je weet hoe jonge mensen zijn, zei hij en verwonderd: wat klink ik oud als ik dat zeg

Emmy is anders, zei ze

Hij onderdrukte een geeuw, er knapte iets in zijn kaak. Hij boog zich voorover.

Wat ligt hier, vroeg hij. Probeerde hij de aandacht af te leiden?

Ze is hervallen, zei ze